

Lukács Flóra

BÜKKFÁK KÖZÖTT

Bukowski halt meg aznap, húsz éve.
Ő farmerben, garbóban, mellényben volt.
Vastag keretes szemüveg az orrán,
kezében egy köteg nyomtatott papír.
Olvasta az égett, használt arcú verseket.
Először takargatta saját szavát hangjával,
aztán torka volt és hangja a szavaknak,
eldohányzottak, kékek lettek.

Elkapart sebhelyekben hordta a játékok nyomát.
Fiúk nézték, és én figyeltem őt,
a lapokra szakadt férfi egyre épült,
összeállt ebben a másik, nagyon más testben,
és torzult a hangja, és a kezének formája is torzult,
mellkasán és hasán járt a nyitott tenyere, aztán zsebébe csúszott.

Kezének mozdulatától megváltozott a hangom,
ezt a sorsára hagyott mozdulatot viselnem kellett, kezdeni vele valamit.

Besötétedett, mire lerészegedtünk,
ritka volt, mostanában, megint.
Galambtetemek mellett tántorogva,
nem tudtam, képesség vagy tehetség híján mozdulni messzire.
Egyre inkább el akartam veszni a testében,
ő egyre inkább el akart veszni egy férfi testében.

Amerika ritmusát verték borosüvegeken.
Ebben a ritualizált időben termékenyebben lehetett megőrizni.
Éreztem a nedves homok szagát, a tengerpartét,
ahol vele lehetnék alkoholista.
Részeg és egyivású bármelyik istennel az övé is.
Összesodor minket, két dohánylevelet, egymásra égve szálljunk,
ne maradjunk más, csak a szivar szaga.

Pannon Tükör, 2018/3.